

Arrest

nr. 291 581 van 6 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 november 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 mei 2023.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 20 oktober 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partijen slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekende partijen geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van hun beschermingsverzoek.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de ernstige situatie waar zij als vluchtelingen op het eiland Samos mee te maken hadden vooraleer zij een statuut hadden verkregen, merkt de Raad op dat deze

levensomstandigheden als asielzoeker op het eiland Samos niet representatief zijn voor de levensomstandigheden in geheel Griekenland als begunstigden van internationale bescherming. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat zij na twee maanden daar te hebben verbleven, werden overgebracht naar hotel Demetra op het eiland Morius en zij vervolgens naar het opvangcentrum in Alexandria werden getransfereerd waar zij – niettegenstaande zij reeds internationale bescherming hadden verkregen – tot hun vertrek uit Griekenland hebben kunnen verblijven. De Raad wijst er op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Uit verzoekende partijen hun verklaringen en gedragingen blijkt dat zij hiertoe slechts beperkte stappen hebben gezet, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. Zo ondernam verzoeker A.A. weinig concrete stappen om er werk te vinden (NPO A.A., p. 7-8). Verder brengen zij geen bewijsstukken neer waaruit blijkt dat zij de organisatie Helios tevergeefs contacteerden en/of dat zij concrete stappen ondernamen om een woning te huren in Griekenland buiten het opvangcentrum.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekende partijen, die er internationale bescherming hebben verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekken. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien hen toe om de middelen die het recht en hun status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Zij tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt overigens wel degelijk dat zij toegang hadden tot medische zorgen (NPO A.A., p. 9; NPO T.F., p. 14; NPO A.H.A., p. 12-14).

Verzoekende partijen herhalen verder dat zij het slachtoffer zijn geworden van meerdere incidenten met derden. Los van de weinig geloofwaardige verklaringen en het gebrek aan een begin van bewijs in dit verband zoals terdege vastgesteld in de bestreden beslissingen, tonen zij niet aan hiervoor geen beroep te kunnen doen op de hulp of bescherming van de Griekse instanties. Behalve wat betreft de aanval op verzoekster, ondernamen verzoekende partijen immers geen verdere stappen (NPO A.A., p. 6, 11; NPO T.F., p. 12). Verder blijkt uit hun verklaringen dat de politie wel degelijk is tussengekomen naar aanleiding van de aanval op verzoekster; de politiediensten zouden hier enkel een bedrag hebben gevraagd om een advocaat voor hen te regelen (NPO A.A., p. 10-11; NPO T.F., 15).

Verzoekende partijen houden voor dat verzoekster T.F. psychische problemen kent, maar behalve facturen brengen zij geen informatie bij over de aard van haar psychologische problemen. Zij halen in het verzoekschrift tevens aan dat verzoeker A.H.A. 69 jaar is en medische problemen kent waarvoor hij in België wordt behandeld, maar concretiseren verder niet welke problemen dit zijn. Uit de verklaringen van verzoeker A.H.A. kan enkel worden afgeleid dat hij suikerziekte, bloeddrukproblemen, reuma en tandproblemen heeft. Los daarvan, tonen zij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zullen hebben tot eventuele benodigde medische zorg. Verzoekende partijen benadrukken nog dat zij drie kinderen hebben, maar maken niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zouden verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Griekenland. Temeer uit het handelen van verzoeker A.A. in Griekenland en in België een grote mate van zelfredzaamheid en ondernemendheid blijkt, zoals terdege wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoekende partijen slagen er niet in concrete elementen aan te brengen die hier anders over doen denken. Het zich op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als een gezin met drie kinderen en als een man op leeftijd, weet niet te overtuigen gelet onder meer op het gebrek aan pogingen van verzoekende partijen om daadwerkelijk in Griekenland, buiten het opvangcentrum, een leven aldaar op te bouwen. Het komt verzoekende partijen toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij met hun gezin hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Griekenland. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, blijven zij manifest in gebreke.

Verzoekende partijen tonen hoe dan ook niet in concreto aan en maken niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partijen de toegang tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg, ondanks de rechten waarover zij beschikken en die aan hun internationale

beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, quod non, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat dit louter zou kunnen worden toegeschreven aan hun hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of hun nationaliteit. Evenmin tonen zij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat zij in dit kader hun rechten in Griekenland niet zouden kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hen daartoe bieden.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigten van internationale bescherming in Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partijen in gebreke blijven.

Verzoekende partijen tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijken verzoekende partijen geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 juni 2023 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1518 legt de eed af en tolkt Dari – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen dat, in weerwil van wat hierin wordt gesteld, zij niet kunnen vertrouwen op de bescherming die hen werd toegekend in Griekenland. Eerste verzoeker en tweede verzoekster wijzen op hun gezinssituatie, waarbij zij thans drie jonge kinderen hebben, en op hun Hazara-

origine. Zij wijzen erop dat zij vanuit Afghanistan naar Iran zijn gevlucht en daarna naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd om uiteindelijk terecht te komen in Griekenland, maar dat hen aldaar geen effectieve bescherming werd geboden. Zij leggen er de nadruk op dat zij ook binnen hun eigen (geloofs)gemeenschap worden beschouwd als buitenbeentjes: hun relatie is “op een onorthodoxe wijze tot stand gekomen” zodat deze wordt beschouwd als onwettig en “een schande”. Daar komt nog bij dat eerste verzoeker “de christelijke boodschap” heeft verspreid en hierdoor wordt beschouwd als geloofsafvallige en specifiek wordt gevisieerd. In dit verband heeft de broer van tweede verzoekster binnen hun gemeenschap ook de boodschap verspreid dat zij “niet frequenteerbaar” zijn. Verder lichten zij toe dat tweede verzoekster in Griekenland werd geslagen terwijl ze zwanger was en zij er zonder medische begeleiding maar met de hulp van andere Afghaanse vrouwen is bevallen van hun derde kind en dat zij er maar net op tijd in een ziekenhuis is beland om de nasleep van deze bevalling te overleven, dat eerste verzoeker er werd gestoken met een mes en dat hun dochter er vermoedelijk werd verkracht. Derde verzoeker, grootvader van eerste verzoeker, wijst erop dat hij lijdt aan diabetes en nog maar één nier heeft. Voor wat betreft het verzoeken om internationale bescherming in Griekenland, stellen verzoekers nog dat zij hiertoe werden gedwongen omdat zij anders zouden worden gedeporteerd naar Turkije, maar dat zij er geen gewoon leven konden leiden omwille van een gebrek aan taallessen, opvang, onderdak en zorg en een gebrek aan politiebescherming, waarbij zij verwijzen naar een incident waarbij zij werden bedreigd en waarover zij klacht wilden neerleggen, maar waarbij de politie slechts laattijdig is langsgesproken. Besluitend stellen verzoekers dat zij zich bevinden in een “atypische situatie”, dat zij als Hazara “overal tussen vallen” en niet worden aanvaard, dat de problemen die zij bij terugkeer naar Griekenland riskeren verder gaan dan wat aldaar gebruikelijk is te verwachten en dat de beschikking op dit punt te kort door de bocht gaat. Zij stellen nog dat in Franstalige rechtspraak van de Raad bescherming wordt toegekend aan statushouders in Griekenland en volharden in hun verzoekschrift. Tot slot wijzen zij op hun psychologische problemen en leggen zij een aanvullende nota met medische stukken neer.”

5.1. Verzoekende partijen brengen ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking van 18 april 2023.

Hun betoog betreft in wezen een loutere en uitgebreide herhaling van verklaringen die zij eerder in het kader van hun verzoek om internationale bescherming aflegden en van argumenten die zij eerder (in hun verzoekschrift) aanhaalden en beperkt zich voorts tot algemene opmerkingen in het verlengde ervan. Zij gaan echter niet of nauwelijks, laat staan concreet in op de beschikking, waarbij, rekening houdende ook met de informatie die voorligt omtrent de algemene situatie van begunstigden van inter-nationale bescherming in Griekenland en daarnaast en in het bijzonder de door de verzoekende partijen aangehaalde individuele elementen, hun concrete situatie als statushouders in Griekenland wordt onderzocht, en de verzoekende partijen slagen er dan ook niet in hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld in een ander daglicht te plaatsen.

5.2. Zoals in voormelde beschikking wordt erkend, is de situatie voor statushouders in Griekenland erg precair. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat elke statushouder in of bij terugkeer naar Griekenland zich in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien.

Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland volstaat derhalve niet, zoals in de beschikking werd aangegeven, om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, waarbij het aan de verzoekende partijen toekomt om individuele elementen aan te halen die maken dat in hun persoonlijk geval hun situatie in Griekenland er een was van materiële deprivatie of dat een dergelijke situatie dreigt bij terugkeer. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89)

In de beschikking van 18 april 2023 wordt uitgebreid ingegaan op en worden de door de verzoekende partijen aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantonen dat zij persoonlijk hun rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kunnen laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Zo wordt er in de beschikking op gewezen dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij of zij

internationale bescherming heeft verkregen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren, doch uit de verklaringen en gedragingen van de verzoekende partijen blijkt dat zij hiertoe slechts beperkte stappen hebben gezet, gelet o.a. op de vaststelling dat verzoeker A. A. weinig concrete stappen ondernam om er werk te vinden en zij geen bewijsstukken neerleggen waaruit blijkt dat zij de organisatie Helios tevergeefs contacteerden en/of dat zij concrete stappen ondernamen om een woning te huren in Griekenland buiten het opvangcentrum. Verder wordt o.a. nog vastgesteld dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij niet in de mogelijkheid waren om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland, het hen toekomt om de middelen die het recht en hun status in Griekenland hen hiertoe bieden terdege te gebruiken maar zij niet aantonen deze afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput, en uit hun verklaringen blijkt dat zij wel degelijk toegang hadden tot medische zorgen. Wat de incidenten met derden in Griekenland betreft, die verzoekende partijen ter zitting opnieuw en uitgebreid aanhalen, wordt in de beschikking vastgesteld dat los van de weinig geloofwaardige verklaringen en het gebrek aan een begin van bewijs in dit verband, zoals door de commissaris-generaal terdege werd vastgesteld, de verzoekende partijen niet aantonen dat zij hiervoor geen beroep kunnen doen op de hulp of bescherming van de Griekse instanties. Inzake de eerder aangehaalde medische en psychische problemen, waar de verzoekende partijen ter zitting middels een aanvullende nota met nieuwe medische stukken verder op ingaan, werd in de beschikking vastgesteld dat zij niet aantonen geen toegang te zullen hebben tot de eventueel benodigde medische zorg. Wat hun gezinssituatie betreft, ook een element dat zij ter zitting nogmaals herhalen maar waarmee dus al eerder rekening werd gehouden en waarover werd geoordeeld, wordt in de beschikking opgemerkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij als familie, met 3 kinderen, over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Griekenland, te meer daar uit het handelen van verzoeker A. A. in Griekenland en in België een grote mate van zelfredzaamheid en ondernemendheid blijkt, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing waarbij wordt gewezen op het feit dat verzoeker A. A. hier in België op korte termijn werk kon vinden en de verzoekende partijen in Griekenland in staat waren om toegang te verwerven tot het bankensysteem en de sociale zekerheid, gelet op hun verklaringen er over een bankkaart en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) te beschikken, en hun ondernemend karakter tevens blijkt uit de organisatie van hun reis. In navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie komt het verzoekende partijen toe om in concreto aan te tonen dat zij met hun gezin hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Griekenland, doch bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe blijven zij op dit punt manifest in gebreke, wat eerder in de beschikking werd vastgesteld. Verder wordt in de beschikking onder meer nog vastgesteld dat de verzoekende partijen hoe dan ook niet concreet aantonen dat zij in Griekenland, al dan niet met de hulp van de lokale autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Indien toch zou kunnen worden aangenomen dat de verzoekende partijen de toegang tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg, ondanks de rechten waarover zij beschikken en die aan hun internationale beschermingsstatus zijn verbonden, dermate zou worden bemoeilijkt of onmogelijk gemaakt, quod non zo luidde het eerder in de beschikking, werd opgemerkt dat zij geenszins aantonen dat dit louter zou kunnen worden toegeschreven aan hun hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of hun nationaliteit. Dat het zou kunnen worden toegeschreven aan hun origine als Hazara wordt evenmin aangetoond, zo voegt de Raad er thans aan toe, naar aanleiding van hun verwijzing ter zitting naar hun origine en hun algemene doch niet onderbouwde bewering als Hazara buitenbeentjes te zijn en overal tussenuit te vallen. Bovendien tonen de verzoekende partijen evenmin aan, zo weze herhaald, dat zo zulks al aannemelijk zou zijn, zij in dit kader hun rechten in Griekenland niet zouden kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hen daartoe bieden.

Al die concrete vaststellingen met betrekking tot de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen en de door hen aangehaalde individuele (levens)omstandigheden als begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, zoals thans grotendeels hernomen, staan eenvoudigweg te lezen in de beschikking van 18 april 2023. Er wordt hieraan op generlei wijze afbreuk gedaan.

5.3. De louter algemene opmerking van de verzoekende partijen ter zitting dat zij niet kunnen vertrouwen op de bescherming die hen werd toegekend in Griekenland en hen er geen effectieve bescherming werd geboden, is vanzelfsprekend niet van aard voormelde concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Met dergelijke algemene, niet nader toegelichte en niet in het minst onderbouwde beweringen gaan de verzoekende partijen niet in het minst, laat staan enigszins concreet, in op hetgeen in de beschikking wordt geoordeeld en omstandig uiteengezet aangaande hun persoonlijke situatie als statushouders in Griekenland. Zij doen er dan ook geen afbreuk aan.

De situatie en redenen van het vertrek van de verzoekende partijen uit Afghanistan en Iran zijn te dezen niet dienstig, daar in casu hun situatie in Griekenland van belang is, waar zij internationale bescherming genieten. Wat betreft de aangehaalde vrees, ook in Griekenland, voor hun (geloofs)gemeenschap en/of familieleden zoals een broer van verzoekster, beklemt toont de Raad dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij in geval van eventuele problemen geen toegang zouden hebben tot en een beroep zouden kunnen doen op hulp of bescherming vanwege de Griekse autoriteiten, zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, waarbij erop wordt gewezen dat uit hun verklaringen blijkt dat de Griekse politie in het verleden wel degelijk heeft gehandeld naar aanleiding van een aanval op verzoekster. De verzoekende partijen laten na hierop een ander licht te werpen.

5.4. Wat betreft de ter zitting per aanvullende nota neergelegde documenten betreft, merkt de Raad op dat de schoolresultaten van zoon M.A., waaruit zijn grote inzet blijkt die ten zeerste lovenswaardig is, slechts betrekking hebben op diens situatie in België en meer specifiek het onderwijs dat hij hier geniet. De documenten van de school houden echter geen verband met de situatie van de verzoekende partijen in Griekenland. Uit de stukken blijkt bovendien dat hun zoon M.A. zich goed en snel integreert (in een nieuwe omgeving). Het document waaruit blijkt dat verzoekster F.T. en verzoeker A.H.A. voor Nederlandse les zijn ingeschreven, heeft eveneens louter betrekking op hun situatie hier in België en niet op die in Griekenland. Hieruit blijkt dat zij de wil en intentie hebben om zich, net als zoon M.A., in een voor hen onbekende omgeving te integreren, hetgeen lovenswaardig is, en eveneens van pas zal komen in Griekenland.

Met betrekking tot het beknopt attest van een cognitief gedragstherapeut van 2 mei 2023 met betrekking tot eerste verzoeker A.A., waarin staat te lezen dat op basis van de gesprekken een depressie en angststoornis wordt vermoed, stelt de Raad vast dat hieruit niet kan blijken dat eerste verzoeker over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengt en waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden. Integendeel, zoals eerder uiteengezet, uit zijn handelen in Griekenland en België blijkt wel degelijk een grote mate van zelfredzaamheid en ondernemendheid. De inhoud van het summiere attest laat niet toe hierover anders te oordelen. Zoals eveneens reeds aangehaald, verwijst de Raad verder naar wat in de beschikking wordt opgemerkt aangaande de psychische problemen van verzoekster T.F. en de medische problemen van verzoeker A.H.A. waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantonen dat zij als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geen toegang zullen hebben tot eventuele benodigde medische zorg, in welk verband dient te worden benadrukt dat uit hun eerdere verklaringen blijkt dat zij in Griekenland wel degelijk toegang hadden tot medische zorg, zoals in de bestreden beslissing terdege worden uiteengezet. Met dit bijgebrachte attest plaatsen de verzoekende partijen die eerder gedane vaststellingen niet in een ander daglicht. Zij maken in deze stand van zaken niet aannemelijk dat hun gezinssituatie het voor hen in Griekenland uiterst moeilijk zal maken om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen.

5.5. Tot slot dient erop te worden gewezen dat de rechtspraak van de Raad geen precedentswaarde heeft. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)), waardoor de verwijzing naar welbepaalde rechtspraak niet dienstig is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen te worden onderzocht, zoals te dezen geschiedt. De loutere, algemene verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad volstaat op zich hoe dan ook niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 18 april 2023 opgenomen grond. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

7. Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES